

מכתבים מאזכרת

תודה ליוזרים ויוזיבים

רות העובדים על יחס מעולה זה, אל אחד מראשוני זמריה של תנועת העבודה הארצישראלית. ועדיין הביעה זו לתיוקן המעולה בעינת עומדת — וחבל.

תרשו לי להביע באמצעות עמודכם תודתי הנאמנה לכל התברים, היוזרים ויוזיבים שברכוני ליום הולדתי. יקלו בעיני רחמי הריעות וההיבה שהובעו בברכות אלה. כל דברי ההערצה וההוקרה אני מיחס לאמא ולאבא שלי, נכדונם לברכה אשר מהם בא לי כמעט כל מה שיש בי. רק השגיאות שעשיתי (ואעשה) בהיי חז משלי.

אני רוצה להביע תודתי גם לאלה אשר עשו הפעם מבוקשי ויכו אותי בדומיה.

תבוא על כולם הברכה.
ה. בן-גוריון הקריה

עוד על זה שפירא

לדברי מ. גלילי ב"דבר" (י"א בתש"ר) מדור מכתבים למערכת, על אלמנתו של ז"ל שפירא אעיר: בן שפירא לא היה "אחד מראשוני העליה השנייה" מהטעם הפשוט, שעלה כחמש עשרה שנה לפני עליית ראשונה העליה השנייה בתש"ד (1904). הוא היה מז"ל כיר הסתדרות הפועלים. שנתקיימה בארץ לפני בוא העליה השנייה ואף חשודר העבודה העברי הראשון. ששיריו ופזמוניו נסוצו ביישוב ובתפוצות הגולה. בתחילת "בר נש" ובשמע שמוח אחרים פירסם שירים, סיפורים, מאמרים ופיליטונים במשך עשרות כשנים בבמות וכאכסניות שונות. החל בייצוא הראשון לעליה, מלבד שירי "יה חי לי לי עמלי" תירגם ועיבד את שירי הנודע של אליקום צונזר "המתרשת" (במחלשתי כל אשרי ירשתי). שנתמשט ביישוב ובהוגים ציוניים בחוץ לארץ. בעת ביקורו השני של "הנדיב הידוע" בארץ-ישראל (תרנ"ב—1893) היה שפירא ראש המדברים במשלחת הפועלים שהתייצבה לפניו בזכרון יעקב וביקשה למען החישובות של הפועלים הוותיקים. כתוצאה מכך הוקמה לאחר כך המושבה תחולה. מאמריו ב"המליץ" בשם "מספר הזכרונות לאחד העובדים בארץ הקודש" הם מקור לא אכזב לתכרת לכטי הסוד על העברי במושבות בימים שמלפני ששים וכמה שנים.

ב. כצנלסון היה קרוב לשפירא כל השנים ופעם הזמינו לבית הנוער הע"ז בו על מנת שיספר על ראשיתו של תנועת הפועלים בארץ-ישראל. לפי יד מחו של ברל רכש הועד הפועל של ההסתדרות תעודות שונות לתולדות תנועת הפועלים בארץ-ישראל — ועל כך סיפר ב. ב. בנקודולוג עליו ב"דבר". הייתי שנתפרסם בעתונות העברית (היכן עתה תעודות אלה?).

כשנה לאחר פטירתו של שפירא פירסם דניאל פרסקי מאמר מלבב על "בר נש" (ב"מוסף" ל"דבר": לאחר שנים ארוכים מאמר זה ופירסמו ב"הדואר") ושם צורד דעתה של הסתדרות

ג. קרסה